

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges med 52 Stemmer mod 5.

Formanden: Lovforslaget vil blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ordningen af Dyr lægekorps.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 689).

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget i sin Helhed sattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges med 54 Stemmer mod 5.

Formanden: Dette Lovforslag vil ligeledes blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Man gik derpaa til:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Tilvejebringelse af Personale og Lønning til et Mobiliseringskontor under Krigsministeriet.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 690).

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget i sin Helhed sattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges med 53 Stemmer mod 5.

Formanden: Lovforslaget tilstilles Konseilspræsidiat.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om kommunale Valg.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 34 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 4).

Formanden: Sagen kan ikke komme til Forhandling uden med Tingets Samtykke, da Betænkningen ikke har foreligget i den foreskrevne Tid. Hvis ingen udtaler sig derimod, anses dette Samtykke for givet. (Ophold). Det er altsaa givet.

Udenfor Betænkningen var der intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets Paragraffer og de stilledede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Madsen-Mygdal): Finden jeg begynder at udtale mig om den foreliggende Sag, vil jeg gøre opmærksom paa, at Ændringsforslag Nr. 39 staar opført som stillet af Indenrigsministeren og tiltraadt af Mindretallet under Nr. 1, men at det er stillet af Mindretallet under Nr. 1, hvilket derfor bedes rettet. Det angaar Indsættelsen af en ny Paragraf efter § 19.

Jeg antager, at det høje Ting er enigt med mig om, at vi nu skride til Behandling af en Sag, som er en af de alvorligste, vi have beskæftiget os med i mange Aar. Ikke saaledes at forstaa, at Sagen er ny, den er meget gammel, den er om trent lige saa gammel, som Rigsdagen er i dette Land; man har beskæftiget sig med den kommunale Valgret til forskellige Tider lige fra 50'erne til den Dag i Dag. Men der er den Ejendommelighed ved denne Sag, at Kravet om dens Løsning Tid efter anden har vokset sig stærkere og stærkere, men ikke blot dette, Kravet har udvidet sig. Det, man kunde være tilfreds med for en 10—20 Aar tilbage, er man ikke tilfreds med nu. Jeg tør ogsaa tro, at de allerfleste i denne Sal ville være enige med mig om, at Kravet er saa stærkt, at der trænges til en forsvarlig Løsning, og at vi ikke kunne blive ved at gaa uden om den, vi maa ind paa Sagen og maa have den løst. Det er i alt Fald denne Følelse eller Erkendelse af, at en Løsning er nødvendig, der har